

Hij bracht zijn offer met hoopvolle vreugde; maar natuurlijk deed hij 't weer zonder gratie, onhandig. Zijn zenuwachtige stem sloeg herhaaldelijk van een laag gebrom over tot een hoog gesnerp, terwijl hij, druk gesticuleerend en zonder Emma aan te kijken, zeide:

„Och, neen och, neen je begrijpt me weer heelemaal verkeerd. Ik dacht niet, dat je die paar woorden zoo uit zoudt werken. Laten we dat onderwerp nu maar op zij zetten, hè Met die van-den-hak-op-den-tak redeneeringen weet je nooit waar je uitscheidt en Mijn hemel, als iedereen ter verantwoording werd geroepen voor elk woord, dat zijn mond ontvalt Ik druk mij soms veel te kras uit; dat weet ik wel; maar dat moet je zoo letterlijk niet opnemen. Ieder vogeltje zingt, zooals het gebekt is. Ik ben nu eenmaal geen op de bedoeling komt het immers maar aan; dat ben je toch met mij eens? Nietwaar? Een kind ach, *ik* zou er niet tegen hebben; maar nu er geen is Ik zal toch zoo redeloos niet zijn daar jou een verwijt van te maken Dat denk je ook niet neen, neen, dat kan je niet van me denken. 't Is al erg genoeg, dat je me voor een soort huistiran houdt, die Ja, ja, dat doe je wel en daarom wil ik je eens bewijzen, hoe slecht je me begrijpt Jij hebt hier evenveel te zeggen als ik Precies evenveel! De helft van de verantwoordelijkheid komt dus ook op jou. Dat is duidelijk. Als jij Siria nu te logeeren wilt vragen goed, goed, goed; ik zeg niets meer. Wat mij betreft, kan je hem dus schrijven Misschien vindt hij 't zelf onplezierig, of gek, of nu, dat moet *hij* weten. Doe, zooals je goedvindt, mijn kind. 't Is best mogelijk, dat jij dien man veel juister beoordeelt dan ik Niets zal me aangenamer zijn dan dit te mogen inzien en erkennen en ik zou volstrekt niet den schijn op me willen laden, of ik Mijn God als man en vrouw elkander niet langer vertrouwen wie zullen 't dan wel doen? Ik hoef jou waarlijk niet te te en ik ik wil niet wanneer je je moet het allemaal nu maar zelve weten en”

Overweldigd door aandoening verloor hij plotseling alle heerschappij over zijn woorden. Hij voelde de tranen al in zijn keel, deed nog een paar gebaren en snelde daarop in zenuwachtige opwinding de deur uit.

Verbaasd keek Emma hem een oogenblik met open mond na. Toen beet zij zich op de lippen, terwijl een pijnlijke trekking, om haar lippen bevend, haar oogen vernauwde. Eindelijk ging zij op de schrijftafel toe, waaraan zij 's morgens haar boekjes opmaakte en schreef aan Siria, dat zij hem uitnoodigde te komen logeeren.

.

Blank had geen oog geloken.

Emma was hem op zijn kamer komen vertellen, dat zij den brief aan Siria in de bus had laten werpen en dit bericht was vergezeld geweest van een koele dankbetuiging, waarin de referendaris het uitblijven van een ommekeer en dus de bevestiging van zijn zwartste vermoedens had gehoord.

Bovendien, waarom dankte zij? Was haar dit vroeger ooit ingevallen,